

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יז.

עין משפט
נר מצוה

א מיי פין מהל
מדות ה' [ת]:
ב מיי שש ה' ו ע"ש
כ"מ:

גליון הש"ס

נב' אפר בר בר אשי
עין מדרי דף ד' ע"א:

הגהות התוספות

1. י"ל ומוקמין ליה לקמן
כרבי דלא חיל י"ו. 2. י"ל
למימתי. 3. י"ל ולא. 4. י"ל
היחל מ"ה. 5. י"ל דכ"ע לא
פלגי. 6. י"ל דשפיעטא הוא
כיון דמני כו'. 7. מינת הוא
נמחק וז"ל כשנמטא שבוג.

מוסף רש"י

אלא טמא שנזיר שביעי
שלו. טעול ב' עולה לו
למנין. דהואיל ואינו נזיר
קרבן ממחיל למנות מנין
זיוס. ונזיר טהור
שנמטא אין שביעי שלו
עולה לו למנין. דלון לו
טהרה עד יום שמיני שמיטת
בית הקברות. דודא ששנמטא
עברה שלש נמחייב
בשמיטה. כגון ששנמטא לבית
הקברות שמיטה מיהא ומגדל
ופרע עולו את מעוזת גג
האלה וטמא כחזיר בית
הקברות וטמא ב' לא ולא
י"ל. ומיהא לא שיהי כמי
השמיטה. (שבועות טו.)
בני שהייה למלקות.
קרבן לא שיהי הכה כגל,
שכן כרה שניט ששנמטא
וקרבן נזיר טמא לאו אשון
שמיטה חתי אלא למחיל
עליו מיריות טהרה ששאל
מומחרי כפרה. ובענין זה
מפורש שיהיו זו נמס' מיר
(שחי' טו.)

פ"י הרא"ש

ע"י שיקבל. וכו' דמיידי
בשקבל עליו אי"כ ליתני
וזה צריך לחזור ולזיבור
הוא אין צריך מחיל כ"ע
לא פליגי דחיללא ואינו
צריך לקבל עליו שנית וזב
לוקח על התגלחת ועל
הזיוס. כי פליגי למלקי.
פ"י על הטומאה. ר' יוחנן
סבר כיון דחיללא. ללקות
על הזיוס ועל התגלחת לקי
נמי על הטומאה כי היכי
דאינו בביא קרבן טומאה:
והוא דאיתביה ר"י לר"ל
לעיל תלמודא הוא דמותר
לפי מה דהוה ס"ד דפליגי
ובהנה רבות בתלמוד: א"ל
על תגלחתו זה וזה שוין.
פ"י לגלח אי"ל ללקות על
התגלחת והי"ה על הזיוס:
אבל לענין מלקות. פ"י על
הטומאה. בתקנתא מיידי
בלקולא ר"י מיידי. פ"י
לחירות לט תקנתו מתי
יתחיל ימי נזירותו. אבל לא
מיידי בלקולא להשמיטנו
הזיוס אם יעשה עבירה
שיטמא למחיה אי שיהה
זיוס ויגלח: ה"ז סופא את
הארבעים תיבתא. והבא
ליבא לשניו ביוצא ונכנס
דמשמע טמא דומיא
דגלח ושתה זיוס דמיידי
אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. (בבבב) למי ששנמטא באונס בערה שאינו חייב
כרת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרו ליה לא תנוור למה לי שיהיה ביה דבדמי

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ביוצא מן הטומאה והוא ושנה
ועטל וקיצל עליו מיריות פסע אחרת ושזב נכנס לטומאה
[והא] קמ"ל היא ברייתא דאע"ג דלא הדר ואמר הריני נזיר אלא
אמר יחול עלי מיריות דהוי נזיר ולקי כדפי' לשם בקוטרס אי נמי י"ל
דקמ"ל ברייתא (דמיידי) [דמנד]
כשיטור מוטל עליו לקבל מיריות מיד
ועוצר צבל תאחר אס אינו נזיר מיד:
א"י בין נזיר טמא. שגמטא שגמטא
טמא לנזיר טהור ששנמטא אלא
דמיר טמא שביעי עולה לו מן המנין
כשהו"ג ושנה ב' ועטל יוס' ז' [למנין
מיריות טהרה לפי שאין צריך להציא
קרבן צמ' על טומאתו ומיד כשהו"ג
ושנה ועטל ראו לחול עליו מיריות
לאחלר ונהי דצעי הערב שמש ואין
יחול עליו מיריות יש לומר טעול יוס'
קלישא טומאתיה ולא מעכב מלחול
מיריות עליו: **וְנִזְיֵר** טהור שנמטא
אין שביעי עולה לו מן המנין. למנין

מיריות טהרה וצריך להציא טמאת
העוף ועולת העוף ואשם שמיני
וכתיב (במדבר יו) וקדש ראשו זיוס
הוא דבאזומו יוס' ומחיל למנות
מיריות טהרה מוקמינן ליה [ל] דלא חיל
עליה מיריות טהרה עד יוס' ח' ואי
ס"ד לא חיללא אמאי עולה לו מן
המנין כיון דלא הדר קציל עליה
מיריות וא"ת [ולשנין] דהדר וקיצל
דשני לעיל ביוצא ונכנס ויש לומר
דא"כ כ"ל לאיתויי' זה וצעי למיידר
ולגדור זה לא צעי למיידר ולגדור
כיון דהאי תנא נחית לפרושי הכא [ל]
צין זה לזה והי"ה דמני' למיפדך לר'
שמעון צ"ל [ליתנין] זה שמה צין
ומיטמא דלא: לקי חוה לקי [ל] דכרישא
הקוטרס ונראה לומר דלא קשה דמני'
לשנוי בדקלולא לא מיידי האי דינא'
אלא דין דנטמא צבונס ולרבי יוחנן
לא קשה [דליתנין] זה מציא קרבן
טומאתו זה אין מציא קרבן דהיינו

הך דקמי' אין ז' עולה לו מן המנין משום איתויי קרבן: **הגה"ה** מיהר
דב"ע דחיי"ה. ולכשיטהר אין צריך לחזור לזיבור צמיר דחיל עליו
ממיריות ראשון ויחא השמט דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יחזור
ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש [ל] (נמי אס שמה יין)
דלקי תוך ימי טומאתו אשמה ואתגלחתו וכן פליגי למלקי פירוש
אטומאה לחוד ול' המירו ב' אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיללא מיריות
[לשאר] מילי אשמיית יין ואתגלחת [חיללא] נמי אטומאה אס התרו
בו לנאח ולא יא' דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן
ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר אע"ג דחיללא לשאר מילי
הך דקמי' אין ז' עולה לו מן המנין משום איתויי קרבן: **הגה"ה** מיהר
דב"ע דחיי"ה. ולכשיטהר אין צריך לחזור לזיבור צמיר דחיל עליו
ממיריות ראשון ויחא השמט דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יחזור
ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש [ל] (נמי אס שמה יין)
דלקי תוך ימי טומאתו אשמה ואתגלחתו וכן פליגי למלקי פירוש
אטומאה לחוד ול' המירו ב' אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיללא מיריות
[לשאר] מילי אשמיית יין ואתגלחת [חיללא] נמי אטומאה אס התרו
בו לנאח ולא יא' דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן
ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר אע"ג דחיללא לשאר מילי
הך דקמי' אין ז' עולה לו מן המנין משום איתויי קרבן: **הגה"ה** מיהר
דב"ע דחיי"ה. ולכשיטהר אין צריך לחזור לזיבור צמיר דחיל עליו
ממיריות ראשון ויחא השמט דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יחזור
ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש [ל] (נמי אס שמה יין)
דלקי תוך ימי טומאתו אשמה ואתגלחתו וכן פליגי למלקי פירוש
אטומאה לחוד ול' המירו ב' אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיללא מיריות
[לשאר] מילי אשמיית יין ואתגלחת [חיללא] נמי אטומאה אס התרו
בו לנאח ולא יא' דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן
ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר אע"ג דחיללא לשאר מילי

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ש"ל הזה בשלישי ובשביעי וטבל
והדר אמר הריני נזיר [והדר נכנס סופג את הארבעים ולאפוקי
מדרי' אליעזר דאמר לא ב' זיוס כו' אבל אי לא הדר ואמר אינו
אסור לגלח וכו' שאין מיריות חלה עליו: **טמא שגור.** כגון שהיה
עומד בצנית הקברות וזכר: **שביעי**
שלו עולה לו למנין. דכיון דטבל והוי
טהור מתחיל למנות מנין זיוס לפי
שאינו מציא קרבן: **וטויר טהור**
שנמטא אין שביעי שלו עולה לו מן
המנין. אע"פ שטבל והוא טהור עד
יוס שמיני שמיטא ב' קרבנותיו
דכאמרינן צ"ג ג' מינין [לקמן דף מד]:
סדר תגלחת כ"ל היה מזה בשלישי
ובשביעי ומגלח שביעי ומציא
קרבנותיו צמ': **מיחל דכ"ע** עולה לא
פליגי דכיון דמשכמת טהרה חיללא
ממילא: **אלא כי פליגי למילקי ר"י**
סבר כיון דחיללא לקי. אפילו אטומאה
דמעיקרא דנזר צנית הקברות ור"ל
סבר אע"ג דחיללא שהוא צריך לשמור
מכל דקדוקי מיריות לא לקי אפילו
אטומאה דכסוף לא לא הדר ואמר:
הא למקוטס אי וזה שוין. שניהם
לוקין על הטומאה ולדקדוקי מיריות:
אימא לפגלחה זה וזה שוין. שניהם
מגלחין זיוס שביעי שלהן: **ליתנייה.**
אין צין טמא שגור כו' אלא שטמא
שגור שביעי שלו עולה לו מן המנין
ואינו לוקה וטהור שגור אין ז' שלו
עולה לו מן המנין ולוקה: **שפגפטיה**
קמיידי. אימת מתחילין למנות זה
משביעי וזה משמיני אבל קלקוליה
לוקה לא קמיידי. [א] וואמר לן רבי
דהכי נמי מני' למימתי אלא טמא שגור
אין מגלח תגלחת טומאה וטויר טהור
שנמטא מגלח [בז'] וטמא שגור אין
מגלח שביעי אלא תנא שביעי שלו
וכל [ז] מילי דמפפסר לקמן: **ס"ש מ.**
שהו עומד וזכר אסור לגלח ולוקה.
וש"מ דכיון דחיללא עליה מיריות דהוי

אסור לגלח לוקה ומיחל דר"ל. וצ"ל וצנכנס: לא מני' למדך ליה
דלעיל דהא חוקימנא דמירי ר"ל דחיללא וקאי ליה באיסורא אבל
מילקי לא לקי ואילו הכא אימא ששמע דכיון שאסור לוקה אע"ג דלא הדר
ואמר: **צעי רבא.** הואיל ואמר ר' יוחנן לוקה וכן צמתימין כותמיה:
צעי שהיה למקוטס. דלא ליקני' עד דלשהי' ציה כתי' שיעור השמיטה
[וכמפפסר נכנס] שבעות ידעית טומאה (דף מ.) וז"ל.
טהור פכנס צנית הקברות מ"ט לא צעי שהייה דקא מתרו ציה אל
תכנס לצנית הקברות הכא נמי מתרו ציה לא תימור ושהייה למה לי:
אלא

ליין ולתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמעטיה רחמנא מקרבן טומאה
מיריות הא מיידי' לקי. אטומאה לאחלר אפילו תוך שבעה שמבקש לטהר [ל] לענין לטהר עצמו ולעשות מיריות דטהרה דאי [לא] לקי הוה ליה
למיתני צמתי' ואינו לוקה: **ב' משום** דקתני **סיפא כו' ומביא קרבן טומאה.** דהתם לא שייך למיתני דלוקה אטומאה דתני' מציא קרבן
טומאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (וזה אינו לוקה): **הא** למלקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה זה אינו לוקה אטומאה:
לא הא אתגלחת זה וזה שוין. י"מ דלקי אתגלחת [ולא נהירא דלימא] לתגלחת ויין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמיידי לכך נראה לי
הא לתגלחת פירוש למנות תגלחת לענין שגמלח שביעי לטהרתו אע"ג דלקמן צעיא היא ואיפשטא דמיר טמא דמעיקרא אינו מגלח
שביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנויי הכי [דלכלא] איתותז רבי שמעון בן לקיש צסוף: **בתקנתא קמיידי.** מתי יתחיל מנין
לנזירותו והוא: טמא שבוג בדקלולא לא קמיידי שמקלקל עצמו צמיר דהיינו קלקול גופיה [ל] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו צמון [שצבעה]
דאס לא כן ליתני זה מותר לטמאות זה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה טמא ונדר. היינו צמיר והוא צב"ק:
ואס גילח ושתה יין ונטמא למחיה סופג הארבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואס תאמר ולישני ליה ביוצא ונכנס ושנה ועטל דשני
לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלותו שמיית יין דחיל עליה צמיי טומאה דמסיק ליה מיחל דכ"ע חיללא דומיא דהכי
מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חילל לא נטהר צמיי טומאתו לכך איתותז צבל צשון ראשון הוה משוי להו כוליה ר' שמעון ב"ל גילות
ושמיית יין לטומאה לכך הוה שייך לשנויי לעיל ביוצא ונכנס:
בעי שהייה למלקות. כי היכי דבעינן שהייה צב"צ דשבעות (דף מ.) גבי מקדש [או לא]: **א"ר"ימא דאמרי ליה לא תנוור.** והוא עומד
בצנית הקברות למה לי שהייה שפיטא דלקי צלל שהייה דמיר טהור מאי טעמא דלא צעי שהייה ולא משכמת ליה [כלל] דצעי
שהייה משום דקמתנין ציה שלא יטמא והוא נזיר טהור הכא נמי מתנין ציה שלא יזיור ב' צמיר והוא עוצר לקי כמו היכה דהוה טהור
ומתנין ציה שלא יטמא ולאוי האי כלאו שאין צו מעשה שה שמקבל מיריות [ל] דלאו שיש צו מעשה הוא צמה שאינו יוצא משם כשנזיר צמיר:
אלא

[א] [לקמן י"א.] [ג] [מדרי'
1, 7.] [א] שבעות ח' ע"ש
ובתוס' שם ד"ה לר"ן,
ד' צב"ל: ונכנס,

נוסחת הריב"ן

[א] הריני נזיר ונכנס: [ב] צב"י
מכוח כחן גליון ואמר לן
רבי: [ג] מגלח תגלחת טומאה
דמיר טהור שנמטא מגלח צו'
כו': [ד] מיליה דמפפסרי:
[ה] תמן: [ו] כדי שיעור
השמיטה מיימנעו לסיפיה
דקרא דמפפסר כו':

הגהות הב"ח

[א] גב' צעי רבא. נזר
והוא צנית הקברות:
[ב] שם מיר טהור מ"ט
לא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

[א] רש"י ד"ה בתקנתיה
קמיידי וכו' ואמר לן רבי
דהכי נמי מני' למימתי אלא
טמא שגור. י"ב עין א"ת
דזה דוקא לפי קמא צב"י
ד"ה לא הוה וכו' ור"ק:
[ב] דר"ה אין צין מיר טמא
וכי כשהו"ג וטעם ב'
ועטל יוס' ז' עולה כ"ל:
[ג] ד"ה מיר טהור שנמטא
וכי דבאזומו יוס' ומחיל
למנות מיריות טהרה
מוקמינן ליה לקמן כ"ל:
[ד] בא"ד כיון דהאי טמא
נחית לפרושי הכא מאי
ארכא כ"ל: [ח] בא"ד כי
שהו"ג ונמטא דלא לקי
וחו לקי כדפי' הקוטרס.
מלת דכפי' הקוטרס
נמחק וי"ב דכרישא לקמן
כ"ל ועי' א"ת מ"ח:
[ו] ד"ה הב"ח מילי דכ"ע
דחיל וכו' והי"ה נמי
דמורה ר"ש צ"ל דלקי
כ"ל: [ז] ד"ה קרבן
טומאה הוא דלא מיידי הא
מלקי לקי אטומאה לאחלר
אפילו תוך שבעה שמבקש
לטהר עצמו כ"ל: [ח] ד"ה
בתקנתא קמיידי וכו'
דהיינו קלקול גופיה
דבאסור ליה וכו' פליגי
א"ת:
דאמרי ליה לא תנוור וכו'
דלאו שיש צו מעשה הוא.
י"ב סברה האת רחוקה
קת דחך יחשב זה מעשה
ועי' תוס' דשבעות דף י'
ע"ש ד"ה או וכו' ששמיטה
כיון דלאו קונין למיר
לוקח על לאו ששביעי עולה
לדאסור מלקות אמר אבל
לענת הכה המניד קצ"ל על
לאו ששפסר ע"י מעשה
לוקה אף היכה דלון צו
מעשה יע"ש צמיי' מ"ל
שמיכות ה' ב' אי"כ א"ל
סוגין ומתקן ראה והוכנה
בגויה לדבדו ור"ק
הע"ב:

פ"י הרא"ש

הכא במאי עסקינן ביוצא
ונכנס שיעור מן הטומאה
ע"י הזרה וטבילה וקבל
עליו נזירות ונכנס ומיל'
אע"ג דלא קבל עליו קבלה
מגורה אלא אמר הריני
נזיר (בבב) [הו' נזיר]:
אלא טמא שגור ז' עולה
לזמן המנין לפי שאינו צריך
עז אחת הציא קרבנותיו דכתיב וקדש ראשו ביום ההוא ואי ס"ד לא חיללא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל